

δησιν ἔλαβον παρὰ τῆς μητρός μου, ἥτις καὶ τότε διὰ τελευταίαν φοράν με πρεκίνησε νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρός μου.

Ἄλλ' ὁ μετὰ τὸ θάνατος αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἔδωκε πέρας εἰς ταύτην τὴν πάλην καὶ ἡμεῖς ἀφήσαντες τὴν Προβηγκιαν ἐγκατέστημεν εἰς Φλανδρίαν, ὅπου ἐγὼ ἀφιέρωσα τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀνεψιάς μου Ἀγγελικῆς καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν τελευταίων ἐνθουμήσεω.

Αἱ δάλεια αὗται ἐγένοντο ἢ πολυτιμότερα μου ἀποσκευὴ ἀναχωροῦσα ἀπὸ Μασσαλίας ἠγόρασα ἀπὸ τοὺς ἀνθοκόμους ὄλα τὰ εἶδη αὐτῶν, καὶ ἂν ἠδυνάμην ἤθελα τὰ ἀγοράσει ἀπὸ τὸν κόσμον ὁλόκληρον. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀλβέρτου ἀποθανόντος μετέβη εἰς τὸ ἄνθος τοῦτο τοῦ τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ του, καὶ ὅτι ἕκαστον πέταλον αὐτοῦ ἀνθούν ἐν τῷ κήπῳ μου, ἐν τῷ δωματίῳ μου ἢ ὑπὸ τὴν γραφίδα τῆς Ἀγγελικῆς μοὶ λέγει διὰ γλώσσης ἢν μόνη ἐγὼ ἔνοῶ. — Ὅχι, ὁ Ἀλβέρτος δὲν σὲ ἐλησμόνησε· ναι, ἀπέθανε πιστὸς εἰς τὰς ἀναμνήσεις τοῦ Βαλθάσαρ, τῆς Παναγίας τῆς Καλῆς Βοηθείας, καὶ τῶν ἑκατὸν ἐπιστολῶν δι' ὧν ἀνενέωσε τοὺς ὅρκους τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

Καὶ ἤδη ὅτε γνωρίζετε τὴν ἱστορίαν μου, ἐπέλεξεν ἡ Κ. Δεῦνὸ στρεφομένη πρὸς τὸν Ἑρβεῦ, ἤδη

ὅτε ἐμάθετε ὅτι ἡ ζωὴ μου δὲν εἶναι εἰμὴ πένθος μακρὸν, μακρὸν τοῦ μόνου ἀνθρώπου ὃν ἠγάπησα· ἤδη ὅτε τὸ ἄνθος τοῦτο τῆς τελευταίας ἐνθουμήσεως, ἢ συγκεφαλαίωσις αὕτη τῆς νηπιότητος καὶ νεότητός μου, εἶναι ἡ μόνη παραμυθία τῆς ὠρίμου ἤδη ἡλικίας μου καὶ ἡ μόνη ἐλπίς τοῦ ἐγγίζοντος γῆρατός μου· ἤδη ὅτε ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀνεψιάς μου ἀνεγνώρισα τὸ αὐτὸ πρὸς τὸν Κ. Λέοντα αἰσθητὰ ὅπερ ἄλλοτε προσήλου τὴν ἐδικὴν μου καρδίαν πρὸς τὸν Ἀλβέρτον· ἤδη ὅτε μοὶ παρέσχετε τὴν μόνην χαρὰν ἢν ἠδυνάμην νὰ περιμένω εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, τὸ νὰ μάθω δηλαδὴ ὅτι ἡ τελευταία ἐνθύμις μόνον εἰς τὸν κῆπὸν μου ἀνθεῖ, βλαστάουσα ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῶν μευδιαμάτων μου καὶ ὑπὸ τὴν δρόσον τῶν δακρύων μου· ἤδη τέλος ὅτε δὲν μοὶ ἔμενον εἰμὴ νὰ ἀποθάνω ἐὰν ἔπρεπε νὰ συντρίψω τὴν ψυχὴν τῆς Ἀγγελικῆς καὶ νὰ βεβηλώσω τὰς προσφιλεστάτας δαλείας μου, σὰς ἐρωτῶ, κύριε, καὶ δικαστὴν σὰς θέτω, δύναμαι νὰ σὰς πωλήσω τὰ ἄνθη ταῦτα καὶ νὰ χωρήσω τὴν ἀνεψίαν μου ἀπὸ Λέοντος;

(ἀκολουθεῖ)

ΕΛΟΥΓΑΡΔΟΣ ΓΟΥΓΓ.

Πρώτη τῶν θαυμάτων τῆς δημιουργίας ἢ ποίησις, σημεῖον τοῦ ἀκατανοήτου λόγου τοῦ παραγαγόντος τὸ πᾶν ἐκ τοῦ μηδενός, κατ' ἐποχὰς ὡσεὶ εἰς λήθαργον βυθίζεται βαθύν, ἐν ᾧ κατ' ὀλίγον φαίνεται ἀποβάλλουσα τὴν ἰσχύν, ἀπολλύουσα

τοῦ φωτός αὐτῆς τὴν ἀκτίνα καὶ προμηνύουσα τὸν θάνατόν της. Ἄλλ' ἡ ποίησις εἶναι ἀθάνατος· ἡ ποίησις ἥτις καὶ πρὸ τῆς πλάσεως τῶν ὄντων ὑπῆρχε, διὰ παντός ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Θεοῦ θέλει ζῆ καὶ ὅταν ἔτι ἐπέλθῃ τοῦ αἰῶνος ἢ συντέλεια, διότι

ισχύς ἀνθρωπίνη ἀδυνατεῖ νὰ τὴν καταπνίξῃ. Οὕτως, εἰς ἐποχὰς καθ' ἃς τῆς ποιήσεως ἡ δὰς ἐφαίνετο ἀναδίδουσα τὴν τελευταίαν λάμψιν, ἕξοχοι νόες ἀνεζωπύρηνσαν αὐτὴν καὶ ὁ κόσμος ἐθαμβώθη ἀπὸ τῆς λάμψεώς τες.

Ἐν τῇ νυκτερινῇ σιωπῇ τῆς ἐρήμου κατοικίας αὐτοῦ, ἢ ἐν τῇ μονώσει ἄλλους μελαγχολικοῦ, ἐθρῆνει ὁ Ἰούγγ τὴν κοινωνικὴν κακοδαιμονίαν θρηνῶν τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ.

Αἱ Νύκτες τοῦ Ἰούγγ, τὸ ἀριστον τοῦτο τῶν ἔργων του, εἶναι ποιήσεις ἀληθῆς. Ἐλευθέρα αὕτη καὶ ἀδέσμευτος ὑπὸ τῆς λέξεως, ὄρμα καὶ ἀνοίγει ἑαυτὴ δρόμον ἐν τοῖς πεδίοις τῆς φαντασίας, ὡς ὁ Κολόμβος εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τῶν ὠκεανῶν. Ἐνδουμένη ἰδέας ὑψηλοτάτας, ὕψος ἕξοχον, ἡ φαντασία τοῦ Ἰούγγ παραφέρει τὴν διάνοιαν, διαπερᾷ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν τὴν μετέωρον καὶ συγκεκινημένην. Ἡ Τελευταία Κρίσις οἷον παράρτημά τι ἀποτελεῖ τῶν Νυκτῶν, καὶ εἰς τοῦτο ὁ Ἰούγγ πολλαχῶ φαίνεται διαχειριζόμενος τὴν γραφίδα, οὕτως εἶπεν, τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου.

Ἦγειραν φωνὴν ὀργίλην κατὰ τοῦ Ἰούγγ, τοῦ ἐξεληθόντος τῆς τετριμμένης ὁδοῦ, οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀκολουθήσωσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἐναέριον πτῆσίν του. Ἄλλ' ὁ Ἰούγγ εἶναι ἀνώτερος πάσης ἐπικρίσεως. Μόνον εἰς ἐκείνους ὧν ἡ ψυχὴ δὲν ἐδοκιμάσθη εἰς τὸ σχολεῖον τῆς δυστυχίας, παράδοξος ἴσως φανῇ ὁ τρόπος καθ' ὃν ὁ Ἰούγγ περιγράφει ὡς κακούργους τοὺς ἀνθρώπους καὶ δεικνύει πάντοτε τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θλιβερωτέραν των ἔπιψιν

Γάλλους τις ὕλιστῆς ἐδημοσίευσεν βιβλίον ἐπιγραφόμενον αἱ Ἡμέραι δι' οὐ προὔτιθετο νὰ καταβάλλῃ τὸ μέγα ἔργον τοῦ Ἄγγελου ποιητοῦ, εἰς ἀληθείας ἀπροσβλήτους ἀντιτάσεων ὑποθέσεις ἐσφαλμένας καὶ ἀρχὰς ἀμφιβόλους. . . Ἄφρων! αἱ ἡμέραι αὐτοῦ θὰ καλύπτονται ὑπὸ ζόφου αἰωνίου, ἐνῶ αἱ νύκτες ἐκείνου θέλουσιν ἀπαυγάζει διὰ πάντοδς λάμψιν ἀθάνατον. ***

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Φιλάργυρος τις ὁδοιπορῶν ἀφικνεῖται τὴν μεσημβριαν κεκμηκῶς καὶ λιμώτων εἰς ξενοδοχεῖον. — Πόσον ἔχει τὸ γεῦμα; ἐρωτᾷ — Τρεῖς δραχμάς, ἀποκρίνεται ὁ ξενοδόχος. — Καὶ τὸ δεῖπνον, πόσον ἔχει; — Μίαν δραχμὴν — Φέρε μου λοιπὸν νὰ δειπνήσω.

Ἴσπανός τις εὐγενὴς — γνωστὴ εἶναι τῶν Ἴσπανῶν ἡ μανία τοῦ νὰ προσλαμβάνωσι πολλὰ ὀνόματα — ἰπότης τις Ἴσπανός, λέγομεν, περιηγούμενος φθάνει τὴν νύκτα εἰς μικρὸν τι ξενοδοχεῖον Γαλλικῆς ἐπαρχίας. Πάντες ἐκειμῶντο. Ὁ Ἴσπανός χρούει καὶ μετὰ παρέλευσιν

πολλῆς ὥρας παράθυρόν τι ὑπανοίγεται καὶ φωνὴ ἐρωτᾷ — Τίς εἶναι; — Εἶναι, ἀποκρίνεται ὁ Ἴσπανός, ὁ δὸν Ζουάν, Πέτρος, Ἐρνανδέζος, Ῥοδρικουέζος τῆς Βίλας-Νόβας, κόμης τῆς Μαλόφρας, ἰπότης τοῦ Σαντιάγου καὶ εὐγενὴς τῆς Ἀλκαντάρας. Ὁ ξενοδόχος τότε, ἀφοῦ ὁ καλὸς Ἴσπανός ἐτελείωσε τὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων του, ἀποκρίνεται κλειὼν τὸ παράθυρον. — Κατὰ δυστυχίαν, κύριε μου, δὲν ἔχομεν δωμάτια δι' ὄλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους.

« Ἀνεκαλύφθη γράφοσι ἐν Νιρενὺ ῥαιότατον παλαιὸν ἀνήκον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἐσσάρ-Ἀδῶν. Τὰ ἔργα τῆς γλυπτικῆς ἐνεκα τῆς ποικιλίας τῶν ὑποθέσεων, τῆς τέχνης δι' ἧς εἶναι κατεσκευασμένο, τῆς ἐπιδεξιότητος καὶ τῆς λεπτότητος τῆς ἐκτελέσεως, εἶναι ἀπέριως ἀνώτερα ὄλων τῶν ἄλλων τοῦδε εὐρεθέντων πραγμάτων. Καὶ τὸ παλάτιον ἔχει ὁμοίως μεγάλην ἔκτασιν· περιέχει ἴσως πεντακόσια τεμάχια γλυπτικῆς, διατηρούμενα ἐν γένει εἰς καλὴν κατάστασιν. »

Ἐν ἄλλῃ δὲ ἐπιστολῇ προσθέτουσι τὰ ἀκόλουθα. « Τὸ νέον παλάτιον εἶναι ἀναντιφθέτως τὸ μεγαλοπρεπέστερον τῶν ἄλλων τοῦδε ἐν Ἀσσυρίᾳ ἀνακαλυφθέντων πραγμάτων. Ἐκάστη αἰθουσα, ἕκαστον δωμάτιον, ἕκαστη δίδει περιέχει χωριστὴν καὶ διακεκριμένην ἐπιπέσειν, ὅταν δὲ ἡ σειρὰ ἦναι πλήρης καὶ αἱ γλῆσαι διατηρῶνται καλῶς, τὸ ὅπαιον συνεχῶς συμβαίνει, αἱ σειραὶ εἶναι ὑπερβαλλόντως ἐν διασφύρουσαι.

« Δικαίως δύναται νὰ θεωρηθῇ, τὸ παλάτιον τοῦτο ὡς ἀριστοτέρημα τῆς ἀσσυριακῆς τέχνης. Μέρη τινὰ τοῦ ἐδάφους εἶναι ὠραιότατα· τὰ ζῶα, τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη, ὡς καὶ εἰ ἀνθρώποι ἀκόμη, εἶναι πολὺ μᾶλλον εἰς φυσικὴν κατάστασιν, καὶ ἀπέχουσι τίπων ὑπερθετικῶν πλείοτερον παρὰ τὰ εὐρεθέντα εἰς ἄλλοις τοῦδε γνωστὰ παλάτια. Ἀνεκάλυψαν ἤδη διακόσια ἕως τριακόσια κομμάτια γλυπτικῆς, μολοντότι ἀκόμη δὲν ἀνερευήθησαν οὐδὲ τὸ ἥμισυ τοῦ παλατίου.

« Οὔτε λέων, οὔτε ταῦρος ὑπάρχει ἔχων κολοσσαῖον μέγεθος· ἀλλὰ τέρατα, κένταυροι καὶ ἰπὸγρυφοὶ ἐν πλησμονῇ.

« Εἰς μίαν τῶν εἰσόδων ὑπάρχουν δύο ὠραιὰ ὑποστήλια κυκλικῶς σχήματος, εἰς ἃ ἦσαν βέβαια ἐπιτεθειμέναι στήλαι· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν μένει τίποτε ἀπὸ τὰς στήλας ταύτας ὑποθέτω ὅτι αὐταὶ ἦσαν ξύλινοι.

« Ἐπί τινος μικρᾶς μαρμαρίνου τραπέζης γαίνεται πάλιν ἔχουσα διπλοὺν τεῖχος, εἰς δὲ τὰ ἐνδότερα ναὸς, οὗ τὸ μέτωπον σύγκειται ἐκ σειρᾶς στήλων ἐπικειμένων ἐπὶ ὧμων ζώων. Ἐπὶ ἄλλου δὲ μαρμαρίνου ὑπάρχει λόφος, ἐπὶ κορυφῆς τοῦ ὀποῖου ὑπάρχει γροῦριον, καὶ διὰ τὰ δοθῆ πλειότερα ἔκτασις εἰς τὸ ἔδαφος τῆς κορυφῆς, ἄρχεται ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν οἰκοδομῶν καὶ καταβαίνει